

ဆုကျေးဇူးတင်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

အမုန်းမရှိပါ

အနားတွန့်ဖတ် ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးပါသော မွေ့ယာခင်း ပြာလွင်လွင်ပေါ်မှာ ဖွင့်ချထားသော ခရီးဆောင် သေတ္တာနီရဲရဲလေးကို ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်လျက်သား မျက်လုံးနှင့် တစ်ဖန်စစ်ဆေးပြီးသောအခါမှ စိတ်ချလက်ချ သေတ္တာဖုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲချပိတ်လျက် ခလုတ်ကို ပါ ဖိနှိပ်လိုက်တော့သည်။ ။

ပြည့်စုံရဲ့ လား၊ လိုအပ်တာ အားလုံးပါရဲ့ လား။

အား ... မေ့နေလိုက်တာ။

‘မိုးကလေး’ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ ချုပ်ထားခဲ့သော လီနင်ဇာ ဝါနုနဝတ်စုံကလေးကို မထည့်ရသေးပါလား။

မနေ့က ရွေးလာခဲ့ပြီး နံရံကပ်ဘီရိုထဲ ဒီအတိုင်း ပစ်ထည့်ထားခဲ့မိသည်။ ။ ထုတ်ပင် မကြည့်မိသေး။

တော်ပါသေးရဲ့ ၊ သတိရလိုက်လို့ ။

‘မြယုဝသုန်’ က နံရံကပ်ဘီရိုဆီ လျှောက်သွားပြီး အသစ်ချုပ်ထားခဲ့သော ပွဲထိုင်ဝတ်စုံလေးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်၏။

အဝါစစ်စစ်လည်း မဟုတ်၊ စိမ်းသလိုလို ဝါသလိုလို အရောင်လေးမို့ သူနှင့် လိုက်ဖက်သော ပဝါစကို မနည်းရှာဖွေ ဝယ်ရပါသည်။ ။

‘မြယု’ က ပဝါကို လူကြီးသူမတွေလို ပခုံးထက်မှာ မခြုံတတ်ပေမယ့် လည်မှာ ပတ်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် တစ်စကျောပေါ်တစ်စ ချထားတတ်ပါသည်။ ။

မေမေက ပဝါပါဝယ်ရမည်ဟု ပြောခဲ့လို့ သာ။

မေမေကတော့ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ် အရင်ကတည်းက သူတူမက
လေး မင်္ဂလာပွဲရှိရာ မန္တလေးသို့ သွားနှင့် ခဲ့ပါပြီ။

"မြယု လေယာဉ်နဲ့ လိုက်လာမယ် မေမေ" ဟု ဘူတာကြီးကို လိုက်ပို့
ပေးရင်း ပြောထားခဲ့သည် ။

မြယုက ခရီးသွားလျှင် လေယာဉ်ပဲ စီးချင်ပါသည် ။ လမ်းခရီးမှာ ပင်
ပန်းမှုလျော့နည်းသည် ။

မေမေက လေယာဉ်စီးရမှာ ကြောက်သည် ။ ရထားနှင့် သွားတာကို
ပဲ မေမေက နှစ်သက်သည် ။ သားအမိချင်းပေမယ့် စိတ်ချင်းမတူ။ ထိုနေ
ရာမှာ သဘောထားကွဲလွဲသည် ။

"သမီးရေ"

"ရှင် ... ကြီးကြီး"

မေမေ့ အစ်မအကြီးဆုံး မြယု၏ ကြီးကြီးက အခန်းထဲဝင် လာပြီး
ခေါ်ပါသည် ။ မြယုက လက်ထဲကိုင်ထားသော ဝတ်စုံလေးကို ပခုံးလွယ်
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပဲ ထည့်လိုက်တော့၏။

အလှပြင်ပစ္စည်းတွေပါသော မိတ်ကပ်ဘောက်(စ်)ကို ခရီးဆောင်
သေတ္တာပေါ်တင်သည် ။

"စုံပြီလား၊ ဘာလိုသေးလဲ"

"ရပါပြီ ကြီးကြီးရဲ့ ၊ မြယု သေသေချာချာ စစ်ပြီးပြီ"

"ဒါဆိုလည်း အောက်ကိုဆင်းဦး၊ မောင်ဖွဲ့နီ ရောက်နေပြီ၊ ကြီးကြီး
ကော်ဖီဖျော်ပေးထားခဲ့တယ်"

"ဟင် ... ဇွဲရောက်နေပြီလား"

"အင်း ... ရောက်နေပြီ"

"အစောကြီး ရှိသေးတယ်၊ ခုမှ လေးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ် ကြီးကြီးရဲ့ ၊ ဇွဲက ဘာလို့ အိပ်ပျက်ခံပြီး ထလာတာလည်း မသိပါဘူး၊ မြယုတောင် အိပ်ရာပေါ် ပြန်ခွေမလားလို့ ၊ ညကတည်းက အဆင်သင့်မထည့်ထားလို့ သာ"

မြယုက ကြီးကြီးကိုပြောရင်း ခြေလျမ်းတွေက အခန်းပြင် ရောက် လာပါပြီ။ လှေခါးကို ကွေ့ပတ်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းကိုဖြတ် ဧည့်ခန်းရှိရာ လျှောက်လာ၏။

ဆိုဖာမှာ မှီချထိုင်နေသော ဇွဲနီကို လှမ်းတွေ့ရသည် ။ ပေါ်တီကို အောက်မှာ တော့ ဇွဲနီ၏ တူးဒိုး (တံခါးနှစ်ပေါက်ပါသော) ကားအနက် ကလေး ရပ်ထား၏။

ဇွဲနီသည် သူ၏ တူးဒိုးကားလေးကို အင်မတန်နှစ်သက်ပြီး တသသ တန်ဖိုးထားတတ်သူပါ။

ကားလေးက ဘယ်တော့ပဲကြည့်ကြည့် တောက်ပြောင်သန့်ရှင်းနေ တတ်သည် ။

"ဇွဲ"

"မောနင်း"

ခြေဖွလျှောက်လာသော မြယုကိုမြင်သောအခါ ဇွဲနီက ဆိုဖာမှ အ သာထ လာပြီး မြယုခါးလေးကို လှမ်းဖက်လျက် လည်တိုင်ကလေးကို ငဲ့မွှေးပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည် ။

သူ့ ထွက်သက်နွေးနွေးကြောင့် မြယု ရင်ခုန်သံတွေ ကျယ်လောင်မြန်
ဆန်သွားရတာကို အသာထိန်းချုပ်ရင်း

"လေယာဉ်က ခြောက်နာရီခွဲမှ ၊ ဇွဲ ဘာလို့ အစောကြီးလာရတာလဲ၊
အိပ်ရေးပျက်မှာ ပေါ့"

ဇွဲနီ၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ကာ ဆိုမိပါသည် ။ ချစ်သူကို နှစ်
ပတ်လောက်ခွဲရဖို့ အရေး အလွမ်းပိုနေမိလိုက်တာ။ ဘေးလူအမြင်မှာ
အဖြစ်သည်းရာများ ကျနေမလား။

"အိပ်နေလည်း အပိုပဲ၊ အိပ်မပျော်ဘူး"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ချစ်သူတွေဖြစ်ကတည်းက ခွဲမှ မခွဲဖူးတာ"

ဇွဲနီက မြယုကို တိုးဖက်ထားရင်း သက်ပြင်းမောရှိုက်သည် ။ မြယုလ
ည်း စာနာစွာ နားလည်စွာ ချစ်သူကို ပြန်ဖက်ထားမိပါသည် ။

"ဇွဲ စိတ်မချဘူးကွာ"

"ဟွန်း ... ဇွဲနော်"

"တကယ် ... ဇွဲ ရင်ပူနေတယ်"

"ဒီက ပြောရမှာ ပါနော်၊ ရှင့်ကို စိတ်မချဘူး ဇွဲရဲ့ "

"လုပ်ပြန်ပြီ"

ဇွဲနီက တိုးတိုးရယ်သည် ။

"လိုတာတွေ သေချာထည့်ရဲ့ လား"

"အင်း"

"မေ့နေခဲ့မယ်နော်"

"မမေ့ပါဘူး၊ ခုပဲ အဲဒါတွေ ပြန်စစ်ဆေးနေတာ"

"ဇွဲ ဘာကူညီရမလဲ"

မြယုဝသုန်က 'အင်း' ဟု ဆိုပြီး မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ။

"ကူညီစရာရှိတာပေါ့"

"ပြော"

"ဇွဲ ... ဒီမှာ ထိုင်"

ဇွဲနီကို နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ ထိုင်စေသည်။ ။ ဇွဲဘေးမှာ မြယုဝင် ထိုင်လိုက်၏။ ဇွဲလက်မောင်းစွန်းကို ခေါင်းလေးမှီပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ပိုက်ထွေးထားရင်းက

"အခု လေးနာရီခွဲ၊ ငါးနာရီအထိ ဇွဲကိုမှီပြီး အိပ်မယ်ကွာ၊ ဇွဲ ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်"

"အိုကေ ... ရပါတယ်"

ဇွဲနီက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"မသွားလို့ မရဘူးလားကွာ"

အကြိမ်ကြိမ် ညည်းညူမေးခဲ့ပြီးသားပါ။ ။ ဇွဲနီက ထပ်မေးလာပြန်သည်။ ။ ချစ်သူကလေးကို တစ်ရက်တစ်မနက်ပင် မခွဲချင်ပါ။

"ဇွဲရယ် သိရက်သားနဲ့ "

မြယုက လေသံတိုးကလေးနှင့် ရှင်းပြသည်။ ။

"မေမေရယ် မိုးကလေး မေမေရယ် ကြီးကြီးရယ် ညီအစ်မ သုံးယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ကြီးကြီးကအပျိုကြီး၊ မေမေကလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မိုးကလေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ မိုးကလေးက ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် အရင်းလိုဖြစ်နေတာ မသွားလို့ ကောင်းပါ့မလား"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ သွားသင့်ပါတယ်"

"မနောက်နဲ့ ကွာ"

မြယုဝသုန်က ပါကေးခင်းပြောင်ပြောင်မှာ ခြေနွစ်ဖက်ဆောင့်ကာ ဇွဲနီလက်မောင်းကို လှုပ်ရမ်းပြောဆို နှုတ်ခမ်းစုမိသည်။ ။

"မနောက်ပါဘူး၊ ချစ်လို့ စ,တာပါ"

"ဇွဲနော်၊ ဟွန်း ... စိတ်ကောက်လိုက်မှာ "

နှုတ်ခမ်းစုပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသော မြယုဝသုန်ကို ဇွဲနီက မေးဖျားလေးဆွဲရင်း သူ့ဘက်အတင်းပြန်လှည့်စေသည်။ ။

မြယု နှုတ်ခမ်းလေးကို နွေးထွေးစွာ နမ်းရှိုက်သည်။ ။

"ဆယ့်လေးခါ နမ်းမယ်ကွာ၊ ဆယ့်လေးရက်တောင် မတွေ့ပဲနေရမှာ ၊ ဇွဲ အရမ်းသတိရလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ကြည်နူးစွာရယ်မိသူက မြယု။

ဇွဲနီက မြယုကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ။

"ဪ ... ဇွဲ"

မြယုဝသုန်က တစ်ခုခုကို သတိရသလို ခေါ်လိုက်၏။

"ဘာလဲ"

"ဇွဲ ... 'ဆိုက်' ထဲ ပြောင်းနေရမှာ ဆို"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဘယ်နေ့ပြောင်းရမှာ လဲ၊ ဒါဆို ဖုန်းဘယ်လိုဆက်ရမှာ လဲ"

မြယုဝသုန်က တွေးမိပြီး မေးလာ၏။

"ဇွဲ ဆက်မှာ ပေါ့၊ သဘက်ခါ ပြောင်းနေရမှာ "

ဇွဲနီက အင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးမို့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်မှာ နေပေးရမှာ ပါ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားဦး"

မြယုစိတ်ပူမိပါသည် ။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ဆိုတာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည် မဟုတ်လား။

"စိတ်ပူစရာ မရှိတာကိုကွာ"

"အိမ်မှာ ပဲ နေလို့ မရဘူးလား"

"မရဘူး၊ ဇွဲရယ် နောက်တစ်ယောက်ရယ်၊ အင်ဂျင်နီယာနှစ်ယောက် နေပေးရမှာ ၊ သူတို့ ပရောဂျက်က ကြီးကျယ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုက်ထဲ အလှည့်ကျနေပေးရမယ်ဆိုတာ စအလုပ်ခန့်ကတည်းက ပါပြီးသားပဲ"

"ဇွဲတစ်ခုခု ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ၊ အစစအရာရာ သတိထားဦးနော်၊ တကယ်စိတ်ပူနေတာ"

"စိတ်မပူပါနဲ့ ဝသုန်လေးရယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မောင့်လိုပဲ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ပါဦးမှာ ၊ အလုပ်သမားလေးတွေလည်း နှစ်ယောက်သုံးယောက် ရှိမှာ ပဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ စိုးရိမ်တာပဲ"

"ချစ်လို့ ပေါ့ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

မူနဲ့နဲ့ပြောကာ မျက်စောင်းရွယ်မိသည် ။

"မိုးကလေးတောင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီကွာ၊ ဇွဲတို့ လည်း လက်ထပ်ရအောင်" ဟု ဇွဲက ဖြုန်းစားကြီး ထပြောသည် ။

"ဟင် ... ဘာမှ လည်း မဆိုင်ဘူး"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ မိုးကလေးက ဝသုန့် ညီမလေးပဲ"

"ကဲပါ ... မန္တလေးက ပြန်လာရင် တိုင်ပင်ကြတာပေါ့"

"တကယ်လား"

"အင်း"

ဇွဲနီက ကျေနပ်စွာပြုံးသည် ။

"ဖလိုက် (လေယာဉ်ပျံ) က ခြောက်နာရီခွဲထွက်မှာ လား၊ ဟုတ်လား"

"အင်း ... ဆို"

"ဇွဲလိုက်ပို့မယ်၊ မန္တလေးရောက်လို့ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ဖုန်းဆက်ရမယ် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

မြယုဝသုန်က ရယ်သံလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည် ။

"နောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ချစ်လို့ စ, တာပါ ဇွဲရဲ့ "

နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ သူ့စကားအတိုင်း ပြန်နင်းလျှောက်သည် ။ ဇွဲနီက အသည်းယားသွားသလို အံ့ကြိတ်၏။ မျက်လုံးပြူးနှင့် စိုက်ကြည့်သည် ။

"ဇွဲ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ"

"ကျွတ် ... စိတ်တွေ မနည်းထိန်းနေရတယ်"

မြယု တိုးသဲ့သဲ့ရယ်သည် ။

"မိုးကလေးထက်အရင် ယူလိုက်ရင်ပြီးရော"

"ဇွဲရယ် ... မိုးကလေးက ခုမှ ကံကောင်းရှာတာပါ"

မြယုဝသုန်စကားကြောင့် ဇွဲနီမျက်နှာပျက်လည်း ပျက် တည်လည်း တည်သွားသည် ။

ဒီသမိုင်းကြောင်းကို အပြင်ကနေ တစ်စွန်းတစ်စတော့ ကြားထားခဲ့ပြီးသားပါ။ သို့ပေမယ့် ဂဃနဏတော့ မဟုတ်။ အဓိကက သူ ဝသုန်ကို ချစ်နေဖို့ ပါပဲ။

အတိတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ဝသုန်သည် ခုအချိန်မှာ သူ့ချစ်သူ သူ့ဇနီးလောင်းလေးပါ။ နှစ်ဖက်မိဘတွေလည်း သိထားပြီးသားပါ။

"ပထမတစ်ခါ မင်္ဂလာပွဲပျက်သွားတော့ မိုးကလေး တော်တော်ခံစားရရှာတယ်၊ ပြန်မှ နုလန်ထူနိုင်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ မိုးကလေး တကယ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ်"

မြယု မျက်နှာပေါ်မှာ ကြေကွဲခြင်း နာကျင်ခြင်း နောင်တရခြင်း ဆွေးမြွေခြင်းတွေ ထင်ဟပ်လာ၏။

"ဝသုန်"

ဇွဲနီက အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မြယုဝသုန်ကို 'မြယု' ဟု မခေါ်ဘဲ 'ဝသုန်' ဟု ခေါ်ပါသည်။

"ဘာလဲ ဇွဲ၊ ဘာမေးမလို့ လဲ"

တစ်ခုခု မေးချင်ပုံနှင့် မေးရလည်း ခက် ဖြစ်နေသော သူ့ကို မြယုက မျက်လုံးလေးပင့်ကာ မေးမိပါသည်။

"ပြောလေ ... ဇွဲ ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

ဇွဲနီက ခေါင်းရမ်းသည်။ စိတ်ထဲက သိချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဝသုန် ခရီးသွားခါနီးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ မမေးချင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အကြင်နာနှင့် စေတနာသည် အားပြိုင်ပေါ်ပေါက်နေတတ်ပါသည်။

"ဇွဲ"

"ဟင်"

"ဇွဲမေးချင်တာ မြယု သိပါတယ်၊ မိုးကလေး မင်္ဂလာပွဲပျက်သွားရတာ မြယုကြောင့် လားလို့ မေးမလို့ မဟုတ်လား"

ဇွဲနီက တည်သောမျက်နှာနှင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ ဇွဲ"

"ဟင်"

သူ့မျက်နှာပေးမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှု မဟုတ်တောင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရိပ်တစ်ခုတော့ ဖြတ်ပြေးသွားပေလိမ့်မည်။

အပြင်က သဲ့သဲ့ကြားထားခဲ့တာတွေ အမှန်ပဲလား။

မိုးကလေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးတွေ သဘောတူထားတဲ့ သူ၊ လက်ထပ်ခါနီးမှ အချိန်ကပ်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သူ၊ ဘာကိုမှ မငဲ့နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းမာပြတ်သားခဲ့သူသည် တကယ်ပဲ ကိုယ့်ချစ်သူ၏ ရည်းစားဟောင်းလား။ ဇွဲနီရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ် အခုန်မြန်လာ၏။

"သူနဲ့ မြယု ချစ်သူတွေဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ လူကြီးတွေလည်း လုံးဝမသိဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ"

မြယု မျက်နှာလေးက သိသိသာသာ ညှိုးငယ်သွားသည် ။

"ဆောရီးကွာ ... ဇွဲ မမေးသင့်ဘူး"

အားနာစွာ တောင်းပန်မိပါသည် ။

ချစ်သူလေးကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်မိပြီလား။ မရည်ရွယ်ပါ။ စကားလမ်းကြောင်းသင့်ပြီး ပြောဖြစ်သွားတာ။

"ဇွဲနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကတည်းက ရှင်းပြမလို့ ပါ"

မြယုက အပြစ်တစ်ခုရှိသလို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆိုလာ၏။

"ဇွဲကလည်း မေးရမှာ ခက်နေလို့ ၊ ပြီးတော့ ဒါတွေ သိပ်အရေးမကြီးဘူး မဟုတ်လား၊ ဇွဲနဲ့ ဝသုန် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်စွာ ချစ်နေကြရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ဇွဲရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်းသွားအောင် ကြိုပြောပြထားသင့်တာပေါ့နော်၊ အဲဒါ မြယုဘက်က ကျန်သွားခဲ့တာ"

"ရပါတယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းလည်း နောက်မကျပါဘူး"

"ဇွဲက အခု နားမထောင်ချင်လို့ လားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝသုန်ပြောပြတဲ့ အချိန် ဇွဲက နားထောင်မှာ ပါ၊ အခု ဝသုန်က ခရီးသွားခါနီးဆိုတော့"

ချစ်သူ၏ အလိုက်သိမှု နားလည်မှု ကြင်နာမှုသည် နှလုံးသားထဲအထိ စိမ့်ဝင်သွားရသည်။ ။

ကျေးဇူးပါပဲ ဇွဲရယ် ...။

အဲဒီလို အကြင်နာတွေ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါ။

မြယု တန်ဖိုးထားမှာ ပါ။

"ဝသုန်"

"ဟင်"

"အဲဒီအကြောင်းကို မြန်မြန်ပြော၊ မပြောဘဲ ထားချင်လည်း ထား၊ လုံးဝအရေးမကြီးဘူး၊ ဒီအကြောင်းကြောင့် ဇွဲနဲ့ ဝသုန်ကြားမှာ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"သိပါတယ် ဇွဲရယ်"

မြယုဝသုန်က ဇွဲနီ လက်မောင်းစွန်းလေးကို ပါးလေးကပ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ ။

"မန္တလေးရောက်လို့ အိပ်မပျော်ရင် ဘယ်သူ သိချင်းဆိုပြပါ့မလဲနော်"

"

ဇွဲနီက ချစ်သူညည်းညူလိုက်ပုံကလေးကို ရယ်သည်။ ။ ရယ်သံမှာ ကြည်နူးခြင်းတွေ လျှို့ဝှက်မရစွာ ပျော်ဝင်နေသည်။ ။

တစ်ခါတလေ ဝသုန်လေး အိပ်မပျော်ရင် ဖုန်းထဲမှာ သိချင်းဆိုသိပ်

နေကြမဟုတ်လား။ သူ့သီချင်းသံနှင့် အိပ်နေကြမဟုတ်လား။

ဇွဲနီက သီချင်းဆိုကောင်းသည် ။ ဂစ်တာတီးလည်း ကျွမ်းသည် ။ ပညာရှင်အဆင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဝါသနာကြောင့် သာ တီးဖြစ်ဆိုဖြစ်တာပါ။

"ဇွဲ ဖုန်းဆက်မှာ ပဲ၊ အိပ်မပျော်ရင် ဆိုပြမှာ ပေါ့"

"အင်း ... မနက်စောစော မုန့်ဟင်းခါးစားချင်ရင်ရော ဘယ်သူ လိုက်ဝယ်ကျွေးမှာ လဲ"

"အဲဒါတော့ နှစ်ပတ်သည်းခံကွာ၊ ပြန်လာမှ ကြိုက်သလိုဂျီကျ၊ ဟုတ်ပြီလား"

ဇွဲနီက မြယု၏ နှာဖျားလုံးလုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ဆိုလာ၏။

"အား ... နာတယ် ဇွဲရဲ့ "

"ဆောရီး ... ဆောရီး"

တကယ်လည်း မနာပါဘဲ ဟန်လုပ်ပြမိတာလည်း ချစ်သူကို ဆိုးနွဲ့လိုခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ စိတ်လုပ်ရန်ဖြစ်မိသည် ။ ဇွဲနီ တောင်းပန်တာကို ကြားချင်လို့ ပါ။ လိုက်လျောတာကို တောင့်တလို့ ပါ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ မျက်ရည်ကျ ငိုရှိုက်မိပါသည် ။ ဇွဲနီ တဖွဖွ ချော့မော့တာကို လိုချင်နှစ်စက်လို့ ပါ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ ပုံကြီးချဲ့ကာ စိတ်ပူအောင်လုပ်မိသည် ။ ဇွဲနီ ပျာယာခတ်ပူပန်တာကို မြင်ချင်လို့ ပါ။ ခံ

စားချင်လို့ ပါ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ ပြဿနာရှာပြီး စိတ်ဆိုးအောင် ဒေါသထွက်အောင် ရှက်သွားအောင် လုပ်မိသည် ။ ဒါဟာလည်း ဇွဲနီကို ချစ်လို့ ပါပဲ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း သူ ဖုန်းဆက်လျှင် ရှိရက်သားနဲ့ မကိုင်ဘဲ စကားမပြောဘဲ မရှိသလို ညာမိပါသည် ။ သူ ဖုန်းချသွားပြီး ဘယ်လိုများ နေမလဲဟု ကိုယ်လည်း တိတ်တိတ်ကလေး တွေးကြည့်နေချင်လို့ ပါ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း သေသေချာချာ ချိန်းထားပြီးမှ ရှောင်နေမိတတ်တာသည် သူ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်သွားမလဲ၊ ဘယ်အချိန်ထိ စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်မလဲ သိချင်လို့ ပါ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ခေါင်းလေးနည်းနည်းကိုက်တာကိုပင် ဗိုက်လေးနည်းနည်းအောင့်တာကိုပင် အဖျားသွေးနည်းနည်း ရှိတာကိုပင် ပုံကြီးချဲ့မှုယာပိုကာ သူစိုးရိမ်ဂရုစိုက်မှုကိုရအောင် လုပ်မိပြန်သည် ။

ဇွဲနီရယ် ...။

မြယု ရူးမတတ်ချစ်ရပါတယ်။

ရှင်ဟာ မြယုနှလုံးသားရဲ့ ဒုတိယချစ်သူပါ။

ရှင်လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

အချစ်ဦး မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ရူးရပါတယ် ဇွဲရယ်။

မူးမူးရူးရူးကို အသက်လောက် ချစ်မိပါတယ်။

မျက်လုံးနက်နက်ကလေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ချစ်သူလေးကို ဇွဲနီ

က ဘာလဲဟု မေးဆတ်ကာ မေးမိပါသည်။ ။

မြယုဝသုန်က နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ ပြုံးထားရင်း ခေါင်းလေးရမ်းပြသည်။ ။

"ဝသုန်"

"ဟင်"

"ဇွဲ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်ကောင်လေးကိုမှ မကြည့်ရဘူး ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မျက်လွှာချပြီး နေပါ့မယ်"

နောက်ရွတ်ရွတ် စကားသံလေးကြောင့် သူ့ကို ကျီစယ်နေမှန်းသိကာ ဝသုန်နဖူးလေးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖွဖွ ထုမိသည်။ ။

မျက်လုံးလေးပိတ်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်တာကို ဇွဲနီ ငေးကြည့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။

ဝသုန်ပုံစံလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ။

ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုနေနေ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပြည့်စုံလွန်းလှသည်။ ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ချုံမြိန်လွန်းလှပါသည်။ ။

"ခဏနေဦးကွာ၊ ရေသွားချိုးတော့မယ်"

"အင်း ... တော်ကြာ နောက်ကျနေမယ်"

ဇွဲနီက နာရီကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ မြယုဝသုန်က ဇွဲနီအနားမှ ထထွက်ပြီး ခြေလှမ်းစသည်။ ။ ဇွဲနီက လက်ဖျားကလေး ဖမ်းဆွဲထားပြီး ...

"ရေနွေးပိုက်နဲ့ ချိုးဦး" ဟု သတိပေးသည်။ ။

"အင်းပါ"

"ဇွဲ လိုက်ပြီးချိုးပေးရမလား"

"သွား"

မျက်နှာလေးရဲတက်ပြီး ဇွဲနီ ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့ ဇွဲနီ ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

မြယုဝသုန်က လှေခါးထစ်များကို ခြေဖဝါးနှင့် ဖိနင်းရင်းက မိုးကလေးကို မြင်ယောင်လာမိပါသည်။ ။

မိုးကလေး ပျော်နေမလား၊ စိတ်ညစ်နေမလား။

ဖုန်းထဲမှာ တော့ မိုးကလေးအသံက ရင့်ကျက်လို့ နေပါသည်။ ။

ဇွဲနီကလည်း မိုးကလေးနှင့် မြယုတို့ ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြဿနာတစ်ခုကို သိချင်နေပုံရလေသည်။ ။

‘မြယု’ ဆိုလည်း အဲဒီလိုပဲ သိချင်နေမှာ ပါပဲ။

ဇွဲနီအကြောင်းတွေ အားလုံးလိုလို သိထားချင်မှာ ပါပဲ။

မြယု ပင့်သက် ရှိုက်မိပါသည်။ ။

ဒီတစ်ခါတော့ မိုးကလေး စိတ်ချမ်းသာမှုရပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ။

မိုးကလေးအပေါ် ရက်စက်သလိုများ ဖြစ်ခဲ့သလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြယု အပြစ်မကင်းပါဘူး။ ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လေ မြယုချစ်သူကိုမှ မိုးကလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့

လူကြီးတွေရဲ့ မှားယွင်းမှုပါ။

အဲဒီတုန်းက မိုးကလေးက မင်္ဂလာပွဲပျက်ပြီး အရှက်ရခဲ့ပါတယ်။

မြယုကရော ...။

မြယုကရော ဘာများ ရခဲ့လို့ လဲ။

လူမသိ သူမသိ နှလုံးသားကွဲအက် ချစ်သူဆုံးရှုံးနာကျင် ငိုရှိုက်ခဲ့ရတာပါပဲ။

မိုးကလေးကမှ ရှက်ရုံသက်သက်ပါ။

မြယုကမှ အရှင်လတ်လတ် ရင်ကွဲနာကျခဲ့ရတာပါ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ပါလျက်နဲ့ သူ့အချစ်ကို နှလုံးသားက အသိမှတ်ပြုလေးစားခဲ့ရပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ရှေ့တိုးလို့ မရတော့တဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းအတွက် ကြေကွဲလူးလို့မိခဲ့ရပါတယ်။

မိုးကလေးကို အရှက်ရအောင် လုပ်ခဲ့သူဟာ မြယုကို သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးကလေးက မြယုရဲ့ ညီမလေးပါ။ ညီမလေးကို အရှက်ရစေခဲ့သူကို ဘယ်လိုအင်အားသတ္တိမျိုးနဲ့ ဆက်ချစ်သွားရမှာ လဲ။

မတရားလွန်းရာ မကျဘူးလား။

မိုးကလေး မင်္ဂလာပွဲပျက်ခဲ့သလို မြယုအချစ်လည်း ပျက်စီးသွားခဲ့ပါပြီ။

ဒါဟာ ကံတရား၏ လှည့်စားရိုက်ခတ်မှုတစ်ခုလား။

မြယုအတွက်လည်း အရှုံး၊ မိုးကလေးအတွက်လည်း အရှုံးပါပဲ။ နှစ်ဖက်စလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါ။

မောင့်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး။

ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရပေမယ့် မနှစ်သက်တဲ့ သူကို ကြိတ်မှိတ်ပေါင်း
စရာ မလိုတော့ဘူးလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရယ် ...။

ခေါင်းမာစွာနဲ့ မြယုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချစ်ပြခဲ့တာကို ချစ်မိခဲ့တဲ့
နှလုံးသားက တိတ်တိတ်ကလေး လေးစားအသိအမှတ်ပြုရပါတယ်။

မောင့်ငြင်းဆန်ရှောင်ထွက်မှုကြောင့် ငိုရှိုက်နာကျင်ခဲ့တဲ့ မိုးကလေး
ကို အားပေးရင်း မောင့်ရဲ့ ချစ်သတ္တိအတွက် မြယု ကြေကွဲမျက်ရည်ကျခဲ့
ရပါတယ်။

ခုတော့လည်း ဒါတွေဟာ ဝေးသထက်ဝေးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ မောင်
လည်း ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိအောင် အဆက်သွယ်
ပြတ်တောက်ခဲ့ပါပြီ။

မိုးကလေးကလည်း အဲဒီအတိတ်မဲကြီးကို ထားရစ်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို
တစ်ဖန်ပြန်စဖို့ လျှောက်လှမ်းနေပါပြီ။

မြယုလည်း ဇွဲနီနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီး သာယာချိုမြိန်တဲ့ အချစ်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်
နေပါပြီ။

မောင်ရယ် ...

မြယုရယ် ...

မိုးကလေးရယ် ...

အဲဒီသုံးယောက်ကြာ ၁၈ နှစ် ဖြစ်ခဲ့သမျှ နာကျင်ခံပြင်းစရာ
အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မြယု မေ့ထားလိုက်ချင်ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဇွဲက ဒါကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်လာတော့လည်း ရင်နာ

နာနှင့် ပြန်ပြောရမှာ ပါ။

ဇွဲကိုတော့ မကွယ်မဝက် အားလုံးပြောပြဖို့ မြယု ရည်ရွယ်ပါတယ်။
မထိန်ချန်ထားချင်ပါဘူး။

ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းလာတော့ ဇွဲနီက ဆိုဖာမှာ မှီချငြိမ်သက်နေ
ပါသည်။ ။

"ဇွဲ အိပ်နေပြီလား"

"မအိပ်ပါဘူး"

ဇွဲက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်။ ။

"ရယ်ဒီပဲလား"

"အင်း"

"ကားပေါ် ပစ္စည်းတွေတင်ရအောင်၊ ဘယ်မှာ လဲ၊ ဇွဲ သယ်ပေးမယ်"

ဇွဲနီက မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဆိုလာ၏။

"ဇွဲကလည်း အဝတ်စားသေတ္တာတစ်လုံးပဲ"

မြယုက ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ ။

"ကိုယ့်ဘာသာ သယ်နိုင်ပါတယ်၊ သယ်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ တွန်း
လို့ ရတာပဲဟာ၊ လာ ... အတူတူ ကော်ဖီသောက်ရအောင်"

မြယုဝသုန်က ဇွဲနီကို လက်ဆွဲခေါ်ပါသည်။ ။

"မွေးလိုက်တာကွာ"

မကျေမနပ်လှည့်ကြည့်ပြီး ရေရွတ်လာ၏။

"ဇွဲမပါတဲ့ ခရီးမှာ ဒီလောက်မွေးအောင် လုပ်ရသလား၊ အရမ်းလှပြီး"

အရမ်းမွေးနေရင် စိတ်မချဘူး ရင်ပူတယ်ကွ"

ခွဲနီပြောပုံက ကလေးဆိုးကြီးလိုပါပဲလား။

"ဘယ်မှာ အရမ်းလှလို့ လဲ၊ ရှင် ထင်နေတာ ဖြစ်မှာ ပါ ခွဲရဲ့ ၊ အလှလည်း မပြင်မိပါဘူး"

ရှက်စနိုး မျက်လွှာချလျက် ဖြေရှင်းမိပါသည် ။

"နေဦး ... ဘီးကုတ်ပေါ်က ဖဲပြားစောင်းနေပြီ၊ လာ ... ခွဲလုပ်ပေးမယ်"

ခွဲနီက မြယုတပ်ထားသော ဆံပင်ပေါ်က ဘီးကုတ်ကလေးကို သေသေချာချာ ထည့်ပေးသည် ။

မြယုက ဒူးကလေးညွတ်ပေးကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

"ရပြီ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

မြယုက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးရင် ခွဲနီပါးပြင်တစ်ဖက်ကို မြတ်နိုးစွာ နှမ်းရှိုက်လိုက်၏။

"ခွဲ ... မခွဲနိုင်အောင် မလုပ်နဲ့ ကွာ"

ခွဲက သူမ လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး မချင့်မရဲ ဆိုလာ၏။

အတူတူ ကော်ဖီသောက်ပြီးသောအခါ ခွဲက မြယုကို လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့ပါသည် ။

ကားကို ညင်သာစွာမောင်းနေရင်း ခွဲက မြယုဘက် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ...။

"ဇွဲရယ် ခဏလေးသွားမှာ ကို၊ ပြီးတော့ နီးနီးလေး၊ ဇွဲ ဘယ်လိုမှ မ
နေနိုင်တော့ဘူးဆိုလည်း လိုက်လာလို့ ရတာပဲ၊ မြယု ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်၊
ဘာလို့ အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ"

ဇွဲနီက တုံ့ပြန်စကားမဆို။

"ဇွဲ"

"ဟင်"

"စောစောက ဇွဲမေးတဲ့ ကိစ္စ ပြောပြမယ်နော်"

"အင်း ... ကောင်းသားပဲ"

မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ကွင်းအထိ မောင်းရမှာ မို့ အချိန်ရသည် ။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်"

"ဘာများ လဲ ဇွဲရဲ့ "

"အခု အဲဒီလူအကြောင်းပြောပြီးရင် လုံးဝပြန်မတွေးရဘူး၊
ဇွဲအကြောင်းပဲ တွေးရမယ်၊ ဇွဲကိုပဲ သတိရနေရမယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ"

ကပ်သပ်တွန့်တိုနေတတ်ပုံက ရယ်ချင်စရာမကောင်းဘူးလား။

"ပြီးတော့ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အလေးအနက် မပြောရဘူး၊ ပြီးစလွယ်ပဲ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြော၊ ဇွဲရည်းစားက
တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်း ခံစားချက် အပြည့်နဲ့ ပြော
တာမျိုး မကြားချင်ဘူးကွာ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ"

ရယ်သံနှင့် ခေါင်းညိတ်မိသောအခါ

"ဘာလဲ ... နောက်တာလား" ဟု မကျေမနပ် ဖြစ်ပြန်သည်။

"မဟုတ်ရပါဘူး ဇွဲရယ်"

"ကဲ .. ဒါဆိုပြော၊ လိုရင်းပဲ၊ အချိန်တွေ အများကြီး မပေးနိုင်ဘူး"

"ဟွန်း ... ကန့်သတ်ချက်တွေ များ လိုက်တာ"

မြယုဝသုန်က မောင့်လက်မောင်းကို မှီတွယ် ညည်းညူမိပါသည်။

"သူနဲ့ မြယုနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊
အဲဒါကြောင့် မြယု ညီမလေး မိုးနဲ့ မိဘတွေက သဘောတူ စေ့စပ်ခဲ့တာ
ပေါ့ "

"အင်း"

"သူက ငြင်းပါသေးတယ်၊ သူ့အမေကို မလွန်နိုင်ဘူး"

"ဒါက ကာကွယ်တဲ့ စကားလား၊ အမှန်တရားလား"

မြယု မဖြေတတ်ပါ။

"မသိဘူး ဇွဲရဲ့ "

"ကဲ ... ဆက်ပြော"

"မိုးကလေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မင်္ဂလာပွဲကို မလာဘဲ
သူရှောင်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ သူ့အမေဆို ဆေးရုံတင်လိုက်ရတဲ့ အထိ ဖြစ်
သွားခဲ့တယ်၊ မိုးကလေးလည်း အရမ်းရှက်သွားခဲ့တယ်၊ မြယုလည်း
အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရတယ်"

"ဒါပေါ့၊ အားလုံးကို ဆန့်ကျင်တာ သူ ဝသုန်ကို သိပ်ချစ်လို့ ပေါ့"

"အင်း ... ဒါပေမဲ့ မိုးကလေးကို ဒီလိုလုပ်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို မြဲယုက ဘယ်
လိုမျက်နှာနဲ့ လက်ခံရမှာ လဲ"

ဇွဲနီက တိတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းနေသည်။ ။

"ဇွဲ"

"ဟင်"

"ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားတာလဲ"

မြဲယု နားမလည်စွာ မေးမိသည်။ ။

"ဇွဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

"ဘာကိုလဲ ဇွဲရဲ့ "

"ဝသုန်ကို ဒီလောက်ချစ်ရဲတဲ့ သူ့ကို ဝသုန် ဘာလို့ စွန့်လွှတ်ရက်စက်
ခဲ့တာလဲ"

ထိထိမိမိကို ထောက်ပြပြောဆိုနိုင်သည်။ ။

"တခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိရဦးမယ်"

မြဲယုဝသုန်က ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဇွဲရယ်" ဟု ဝန်ခံလာ၏။

"သူ မြဲယုကို အဲဒီလောက်ချစ်နေတဲ့ ဟာ မြဲယု ဘယ်လိုဥပက္ခာပြုနိုင်
မှာ လဲ၊ မိုးကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို သူ့ကိုခေါ်ဖို့ လ
န့်သွားတာလည်း တကယ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေ့လို့ မရဘူး မုန်းလို့ မရဘူး"

ဇွဲနီက မျက်နှာပျက်သွား၏။

မြဲယုက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ရင်ထဲအောင်းထားခဲ့သော ကြိတ်မှို

တံခံစားခဲ့ရသော စကားတွေ ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟ ပြောပြမိ၏။

"သူ တကယ့်တကယ်မှာ မိုးကလေးအပေါ် မရိုးသားခဲ့ဘူး၊ သူ မိုးကလေးကို သနားတာပဲလား၊ ချစ်သွားတာပဲလားလား၊ မြယု သေချာမသိဘူး ဇွဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ မိုးလေးကို ပြန်ကြိုးစားတာ မြယုတွေ့ခဲ့တယ်၊ မြယု စိတ်တွေ လုံးဝပြတ်သားသွားတာ အဲဒီကိစ္စပါပဲ"

"ဪ"

ဇွဲနီက တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်းမရှိ။ သူလည်း ဘာမှ မသိခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်၏ ရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိမလဲ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာ လဲ။

"ဝသုန် အထင်လွဲတာများ လား"

"ဟင့်အင်း ... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ မိုးကလေးက မြယု ညီမပါ။ ပြီးတော့ သူက မြယုနဲ့ အဲဒီလူ ချစ်နေကြတာမသိဘူး၊ လုံးဝညာပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိုးကလေးက ညာကို မညာတတ်တာပါ ဇွဲရဲ့ "

"အင်းလေ ... သေချာရင် ပြီးတာပဲ"

"အဲဒါကြောင့် မြယု သူ့ကို နာကြည်းမုန်းမေ့နိုင်ခဲ့တာပါ"

"အခုရော"

"အခုလား ... ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ မုန်းလည်း မမုန်းဘူး၊ နာလည်း မနာဘူး။ မေ့သွားခဲ့ပြီ"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့၊ အခုတော့ ဇွဲမှ ဇွဲ၊ ဇွဲကိုပဲ ချစ်တယ်"

"ဟား ... ဟား ၊ ဒါတွေနဲ့ ပဲ ဇွဲ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာ"

မြယုဝသုန်က ဇွဲလက်မောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်သည်။ ။

"သွား ... လူကိုများ သူ့ကိုပဲ ဇွတ်တွယ်ကပ်နေသလိုလို၊ မုန်းလိုက်တာ"

"ဟေ့ ... ဟေ့၊ ဘာလဲ ... ဘာစကားကြီးလဲ"

ဇွဲနီက 'မုန်းတယ်' ဆိုတာကို နောက်ပြောင်လို့ ပြောတာပင် မကြိုက်။ ။ ချက်ချင်း ဟန့်တားသည်။ ။

ဇွဲနီက မနာလိုတွန့်တိုစွာ တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုက်ပေမယ့် မြယုဝသုန် အတွေးတွေက လေယာဉ်ပေါ် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာရင်း အတိတ်လွင်ပြင်ဆီ တစ်စတစ်စစီ ပြန်ပြေးကုန်ကြသည်။ ။

အချိန်အခါက တိုက်ဆိုင်လို့ ပါ။

မိုးကလေးမင်္ဂလာပွဲကို မြယုတက်ရောက်ချီးမြှင့်တော့မယ်လေ။ မိုးကလေးကတော့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမလား မသိပါ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် တက်ကြွနေကြတာတော့ အားလုံးပါပဲ။

မိုးကလေးတို့ က လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ရောင်စဉ် ...။

ရှင် ဘယ်ရောက်နေလဲဟင် ...။

မိုးကလေး လက်ထပ်တော့မှာ ရှင်သိရဲ့ လား။

ရှင် ... မြယုတို့ ညီအစ်မကို တကယ်ပဲ သံယောဇဉ် ပြတ်သွားပြီလား။ ။ မြယုရှင်ကို အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါဘူး။

မိုးကလေးကို အားနာခြင်း၊ သနားခြင်းများ စွာနဲ့ ရှင် ပြန်လည်ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း မြယု နားလည် ပေးနိုင်ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ မိုးကလေး ဘယ်လောက်ကြေကွဲ နာကြည်းခဲ့ရသလဲ။ ဘယ်လောက် အရှက်ရခဲ့ရသလဲ။

မြယုလေ မိုးကလေးကို ကြည့်ပြီး သတိလစ်မတတ် တုန်လှုပ်ခဲ့ရတယ်။ သတို့ သမီး ဝတ်စုံဖြူဖြူလေးနဲ့ မိုးကလေး ခွေခေါက်မေ့မြောသွားခဲ့တာ မြင်သူတိုင်း သနားလို့ မဆုံးနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ရှင် မိုးကလေးအပေါ် အကြွေးတင်သွားတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ရှင့်ကို မြယု ဘယ်လိုလက်ခံရတော့မလဲ။

နောက်တော့ ရှင် မိုးကလေးကို တကောက်ကောက် လိုက်ခေါ် ပြန်ချော့ တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ မြယု သိပါတယ် ရောင်စဉ်ရယ်။

ရင်နာနာနဲ့ မြင်ခဲ့ရတာပါ။

ခုတော့လည်း အရာအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။

ရှင်ကလည်း ရှင့်လမ်းရှင်လျှောက် ...။

မိုးကလေးကလည်း သတို့ သမီးလေး ပိုင်ပိုင် ဖြစ်သွားပြီ။

မြယုမှာ လည်း ဇွန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ဒါတွေဟာ ကံက ရေးထားခဲ့တာပဲလား။

ကံစီမံသလို ခံကြရတာပဲလို့ ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည် ကြေအေးပေးလိုက်ပါပြီ ရောင်စဉ်။

အခုအချိန်မှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုတောင်းပေးချင်တာက

ရှင် ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ သာ။
